

SAMANTHA DOWNING

A woman with long red hair, seen from behind, wearing a red dress and holding a blue-handled knife. The background is a dark, teal-tinted hallway.

MOJE BÁJEČNÁ ŽENA

KAŽDÝ PÁR
MÁ SVÉ
TAJEMSTVÍ.
TÍM NAŠÍM
JE VRAŽDA.

motto

Moje báječná žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Samantha Downing
Moje báječná žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SAMANTHA DOWNING

MOJE
BÁJEČNÁ
ŽENA

Praha 2021

Přeložila Klára Krasula

1

Dívá se na mě. Má už trochu skelný pohled a modrýma očima těká mezi mnou a sklenicí vína. I já sklopím zrak na svou sklenici a cítím, že mě sleduje, přemýšlí, jestli mám taky zájem. Letmo na ni pohlédnu a pousměju se na znamení, že se nespletla. Úsměv mi oplatí. Většina její rtěnky už někam zmizela, zůstala po ní jen červená stopa na okraji skleničky. Přijdu blíž a posadím se na vedlejší židli.

Prohrábne si vlasy. Nijak zajímavé, délkou ani barvou. Pohne rty, vysloví pozdrav a oči se jí rozzáří. Jako by byly modře podsvícené.

Musím na ni působit úplně stejně jako na kteroukoliv jinou ženu v tomhle baru. Devětatřicet let, ve výborné kondici, s hlavou plnou vlasů a stále ještě roztomilými dolíčky ve tvářích. Oblek mi navíc sedne jako ulitý. Přesně proto po mně před chvílí pokukovala, proto se usmála a je šťastná, že jsem si k ní přisedl. Já jsem ten muž, kterého se dnes vydala ulovit.

Po barovém pultu k ní posunu svůj mobilní telefon. Je na něm zpráva.

Ahoj. Jmenuju se Tobias.

Přečte si ji a zvedne nechápavě obočí, pohledem přeskakuje z mobilu na mě a zpět. Rychle napíšu další zprávu.

Jsem neslyšící.

Obočí jí vylétne vzhůru, rukou si zakryje překvapená ústa a ve tváři zrudne. Rozpaky se na všech projevují úplně stejně.

Zakroucí hlavou a začne se omlouvat. Tohle prý netušila.

Samozřejmě, že ne. Jak bys mohla?

Usměje se. Už jen tak napůl.

Trochu jsem jí narušil ten obrázek, který si o mně mezitím vysnila. Teď ale neví, co dělat.

Zvedne můj telefon a vyťuká na něm zprávu.

Já jsem Petra.

Moc mě těší, Petro. Jsi z Ruska?

Já ne, moji rodiče.

Přikývnu a usměju se. Ona stejné gesto zopakuje. Vidím na ní, jak jí mezitím mozek pracuje na plně obrátky.

Raději by tady se mnou nebyla. Chtěla by se vypařit a najít místo mě někoho, kdo by slyšel její smích a nemusel pracně potit svoje myšlenky na mobilu.

Svědomy jí ale říká, aby mi dala šanci. Petra nechce být tou povrchní osobou, která se otočí k muži zády jen proto, že neslyší. Nechce se ke mně zachovat tak jako už tolik žen před ní.

Nebo si to alespoň myslí.

Přímo přede mnou se tak odehrává její vnitřní bitva, přesně jako hra o třech aktech, u které už dávno vím, jak dopadne. Alespoň ve většině případů.

Ona ale zůstává sedět.

Nesměle se mě ptá na můj hendikep. Ano, jsem hluchý už od narození. Ne, nikdy jsem nic neslyšel – ani smích, ani hlas, ani kňučící štěně nebo letadlo nad hlavou.

Petra mě obdaří soucitným pohledem. Neuvědomuje si ještě, jak je to směšné, a já jí to neřeknu, protože se snaží. Protože zůstala.

Zeptá se mě, zda umím odezírát ze rtů. Přikývnu. A tak začne mluvit.

„Když mi bylo dvanáct, zlomila jsem si nohu. Nadvakrát. Na kole.“ Pohybuje rty tak přehnaně, že se mi chce nahlas smát. „Musela jsem nosit sádku, od kotníku až po stehno.“ Prstem si nakreslí linku kolem stehna pro případ, že bych jí nerozuměl. Rozumím, její snahu však musím ocenit. Stejně jako její stehno.

„Šest týdnů jsem vůbec nemohla chodit. Ve škole jsem se pohybovala na kolečkovém křesle, protože sádra byla tak těžká, že jsem s ní o berlích neudělala ani krok,“ pokračuje.

Usměju se. Částečně proto, že si představím malou Petru s tak obrovskou sádkou, částečně proto, že tuším, kam se tahle smutná historka bude ubírat.

„Určitě tím nechci říct, že teď vím, jaké to je být upoutaná na invalidním vozíku nebo mít nějaké postižení. Jen si myslím... prostě, je to jako bych se do té situace uměla vcítit. Chápeš mě?“

Přikývnu.

S úlevou se usměje, jako by měla strach, že mě ta její vzpomínka urazí.

Znovu něco vyřukám na mobilu.

Jsi moc citlivá.

Pokrčí rameny. Lichotka jí ale celou rozzáří.

Dáme si další drink.

Začnu jí vykládat příběh, který nemá vůbec nic společného s tím, že neslyším. Vyprávím jí o svém mazlíčkovi z dětství, žábě jménem Sherman. Byl to skokan, který seděl na tom největším kameni uprostřed rybníka a chytal všechny mouchy okolo. Nikdy jsem se nepokoušel ho chytit. Jen jsem ho pozoroval a někdy se mi

zdálo, že i on pozoruje mě. Rádi jsme takhle nehnutě seděli, až jsem ho začal považovat za svého domácího mazlíčka.

„Co se s ním stalo?“ zajímá se Petra.

Pokrčím rameny.

Jednou ten kámen zůstal prázdný. Tu žábu už jsem tam nikdy neviděl.

Petra říká, že je to smutný příběh. Tvrdím jí, že není. Smutný by byl v případě, že bych tu žábu jednoho dne našel mrtvou a musel ji pohřbít. To se ale nestalo. Prostě si můžu říkat, že se jen přesunula do většího rybníku, kde může chytat více hmyzu.

To se jí líbí mnohem víc.

Neřeknu jí ale o Shermanovi všechno. Například to, že měl dlouhý jazyk, kterým kolem sebe kmital tak rychle, že vůbec nebyl vidět. A že jsem ho za něj vždycky chtěl chytit. Sedával jsem u toho rybníka a přemýšlel, jak podlá je to myšlenka. Chytit žábu za jazyk. Bolelo by jí to? A kdyby při tom zemřela, byla by to vražda? Nikdy jsem jí za ten jazyk samozřejmě nechytit, pravděpodobně by se mi to ani nepodařilo, ale často jsem na to myslel. A taky na to, že díky této myšlence asi nejsem ten nejlepší Shermanův kamarád.

Petra mi na oplátku řekne o svém kocourovi, Lionelovi, pojmenovaném po jeho předchůdci, kterého měla v dětství. Řeknu jí, že je to vtipné, ale nejsem si tak úplně jistý, že to opravdu vtipné je. Ukáže mi fotku. Lionel je taková ta kočka ve smokingu, které se černá a bílá barva srsti střetává přesně uprostřed čumáku. Je moc děšivá na to, aby byla roztomilá.

Petra se ve vyprávění přesune k popisu své práce. Vymýšlí názvy produktů a společností, podle jejích slov jde o to nejjednodušší a zároveň nejsložitější zaměstnání v jednom. Náročné je to v tom, že na začátku dá spoustu práce přinutit zákazníka cokoliv si zapamatovat. Postupem času, když se značka dostane do podvědomí, už jde všechno jednodušeji.

„V určité chvíli dokonce vůbec nezáleží na tom, co prodáváme. Značka se nakonec stane mnohem důležitější než samotný produkt.“ Což demonstruje tím, že ukáže na můj mobil a zeptá se mě, jestli jsem si ho koupil kvůli značce, nebo proto, že mi zkrátka vyhovuje.

Obojí?

Usměje se. „Vidíš. Ani tím si nejsi jistý.“

Asi ne.

„Co vlastně děláš?“

Účetního.

Kývne hlavou. Je to ta nejnudnější práce na světě, ale je stabilní a za každých okolností taková, jakou je neslyšící člověk schopný dělat. Čísla totiž taky mlčí.

Přichází barman. Je celkem milý, tak ve věku středoškoláka. Petra se iniciativně postará o další drinky, ano, to proto, že jsem hluchý. Ženy si vždycky myslí, že se o mě musejí starat. Rády pro mě cokoliv udělají, protože si myslí, že to sám nezvládnou.

Na baru před námi přistanou naše drinky a miska s arašidy. Petra se na mě s hrdostí usměje a mně začnou cukat koutky.

Nakloní se ke mně a položí dlaň na mou paži. Nech ji tam, prosím. Tak trochu zapomněla, že nejsem její ideál, ale situace se vyvíjí přesně podle plánu. Je jen otázkou času, kdy odsud odejdeme směrem k jejímu bytu. Rozhodnutí je mnohem jednodušší, než se zdálo, i když si nemyslím, že jde o kdovíjakou krasavici. Jde o princip. Nechala rozhodnutí na mně a já jsem zrovna teď ten, kdo říká ano.

Petra žije v centru města, nedaleko baru, kde jsme se potkali, uprostřed té džungle plné blikajících reklamních obrazovek. To se

jí musí líbit. Její byt ale není zrovna útulné hnízdečko. Všude se něco válí: papíry, oblečení a nádobí. Určitě často ztrácí klíče, napadne mě.

„Lionel tady někde je, asi se schovává.“

Nepotřebuju tu kočku v naškrobeném smokingu vidět.

Petra poletuje okolo a postupně na zem upouští svoje věci – tam kabelku, jinde boty. Přede mnou se objeví dvě skleničky s červeným vínem a za chvíli už si mě vede do ložnice. Otočí se na mě a usměje se. Najednou je z ní ta očekávaná kráska, dokonce i její vlasy se nádherně lesknou. Může za to alkohol, ale taky to, že je najednou šťastná. Mám pocit, že takhle šťastná nebyla už nějakou dobu, jen nechápu proč. Žádná ošklivka to přece taky není.

Přitiskne se ke mně, její tělo je teplé a její dech zavání vínem. Vezme mi skleničku z ruky a položí ji na zem.

Dopiju ji až o něco později, když už sedíme v přítomí její ložnice osvětlení pouze displejem mého mobilu, na kterém si navzájem utahujeme jeden ze druhého a hlavně faktu, že se sotva známe.

Ptám se.

Oblíbená barva?

Limetkově zelená. Zmrzlina?

Šmoulová.

Šmoulová? Ta odporně modrá?

Ano.

Kdo říká, že je odporná?

Jaká je tvoje oblíbená?

Francouzská vanilka. Co máš nejradši na pizze?

Šunku.

A je hotovo!

Myslíš?

Počkej, bavíme se stále o pizze?

Ne, už nejde o pizzu.

Pár minut nato Petra usne. Přemýšlím, jestli se mám potichu vytratit, nebo zůstat, pohrávám si s oběma možnostmi tak dlouho, až usnu taky.

Když se probudím, venku je stále ještě tma. Vyklouznu z postele, aniž bych Petru probudil. Zadívám se na ni. Obličej má zabořený do polštáře, vlasy rozhozené okolo hlavy a jedna noha jí visí z postele. Ani nevím, jestli se mi vlastně líbí. Vlastně na tom vůbec nezáleží.

Na nočním stolku najdu odložené její náušnice. Skleněná bižuterie v barvě jejích očí. Nechám je spadnout do kapsy svého saka. Beru si je jako připomínku, že už nikdy nemám dělat podobné blbosti. Skoro věřím, že to zabere.

Vykročím k hlavním dveřím a už se na ni nepodívám.

„Vážně jsi hluchý?“

Řekne to směrem k mým mizejícím zádům.

Slyším ji, hluchý totiž nejsem.

A pokračuju nerušeně dál.

Jdu plynule ke dveřím, zavřu je za sebou a pomalu vyjdu před dům, jdu dolů ulicí za roh protějšího domu. Až tam se zastavím a přemýšlím, jak mě mohla prokouknout. Někde jsem to musel pokazit.

2

Nejmenuju se Tobias. Používám tohle jméno, jen když chci, aby si mě někdo zapamatoval. Jako třeba ten číšník. Nacvakal jsem mu na mobilu své jméno i drink, který jsem si chtěl objednat. Bude si mě pamatovat. Toho neslyšícího Tobiase, který po chvíli odešel z baru se ženou, kterou zrovna potkal. To jméno jsem si zvolil kvůli němu, ne kvůli Petře. Ta si mě zapamatuje určitě, s kolika neslyšícími muži už asi tak spala?

A kdybych to nakonec nepokazil, byl bych zajímavým zpestřením jejího nudného sexuálního života. Teď si mě ale bude pamatovat jako toho podivína, který hluchotu jen předstíral. Anebo ne?

Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc mám pocit, že jsem to musel pokazit víckrát. Možná jsem se trochu zasekl, když se mě zeptala, jestli jsem vážně hluchý. Je to dost možné, protože přesně tak by reagoval každý, kdo by zaslechl něco neočekávaného. A jestli jsem se zarazil, pravděpodobně to viděla. Možná ví, že jsem lhal.

Jedu zpátky domů a všechno mě rozčiluje. Něco mě tlačí do zad a bolí mě hlava. V rádiu hrají strašně znepokojivou hudbu, zní to jako kvílení zvířat. Za to nemůže Petra. Jsem podrážděný už delší dobu.

Doma je ještě ticho. Millicent, moje žena, leží v posteli. Vzala si mě před patnácti lety a neříká mi Tobias. Máme spolu dvě děti – Rorymu je čtrnáct a Jenna je o rok mladší.

V ložnici je šero, ale i tak rozeznám obrys Millicentina těla pod peřinou. Zuju si boty a po špičkách se vydám do koupelny.

„Tak co?“

Její hlas nezní, jako by se právě probudila.

Pootočím se a podívám se na ni, jak tam netrpělivě leží s podepřenou bradou.

A máme to tu zas. Volbu. Z úst Millicent, jaké překvapení.

„Ne,“ odpovím.

„Ne?“

„Ne, není to ta pravá.“

Vzduch mezi námi se na chvíli zastaví a nepovolí až do chvíle, kdy se Millicent s unaveným výdechem svalí zpátky do postele.

Vstane dřív než já. Než vejdu do kuchyně, už připravuje snídani, oběd dětem do školy, organizuje svůj den, naše životy.

Vím, že bych jí měl o Petře říct. Ne o sexu s ní – o tom bych přece své vlastní ženě nevykládal. Měl bych jí říct, že jsem někde v průběhu noci udělal chybu a že Petra je pro nás ta pravá. Měl bych to udělat, protože jinak riskuju, že ji ztratíme.

Místo toho ale neřeknu vůbec nic.

Millicent se na mě podívá a ve tváři se jí zračí velké zklamání. Má ho i v očích, těch jejích očích, které hrají všemi odstíny zelené.

Vůbec nevypadají jako ty Petřiny. Ty dvě spolu nemají nic společného, tedy kromě toho, že se mnou obě měly sex. S nějakou mojí verzí.

Děti se valí dolů po schodech, den ještě ani pořádně nezačal a ti dva už na sebe křičí a rozčilují se nad zbytečností, která se stala předchozí den ve škole. Jsou připraveni odejít z domu, stejně jako já jsem přichystaný do práce. Na sobě mám bílý tenisový dres. Nikdy jsem totiž nepracoval jako účetní.

Zatímco jsou děti ve škole a moje žena, realitní makléřka, prodává domy, smažím se na tenisovém kurtu a učím své klienty hrát tenis. Někdy si mě najmou rodiče, kteří si myslí, že právě jejich dítě je učiněný talent, tenisový šampion a vzor všem ostatním. Zatím v tom neměl nikdo z nich pravdu.

Než se vydáme každý svou cestou, Millicent nás donutí se alespoň na pět minut společně posadit ke stolu. Říká tomu snídaně.

Jenna protočí panenky a netrpělivě klepe nohama o podlahu, už se nemůže dočkat, až se vrátí ke svému mobilu. Ty jsou totiž u snídaně zakázány. Rory je klidnější než jeho sestra, těch pět minut vyplní jídlem. Co se mu nevejde do pusy, nacpe si do kapes.

Millicent sedí naproti mně, šálek kávy přiložený ke rtům. I ona je připravená odejít do práce, má na sobě sukni, blůzku a lodičky, zrzavé vlasy svázané do ohonu. Na světle vypadají jako z mědi. Jsme stejně staří, ona ale vypadá lépe – vždycky vypadala. Přesně ta žena, na kterou jsem nikdy neměl.

Dcera mi v rychlém rytmu poklepává prsty na rameno, tak dlouho, až k ní otočím tvář na znamení, že ji slyším. Vůbec se své matce nepodobá. Má moje oči, vlasy i rysy ve tváři. Někdy je mi z toho smutno. Někdy ani ne.

„Tati, šel bys se mnou dneska nakupovat boty?“ zeptá se. Usmívá se, protože ví, že ji neodmítnu.

„Ano,“ potvrdím.

Vysloužím si za to od Millicent kopanec do holeně. „Tyhle boty jsem ti koupila před měsícem,“ promluví k Jenně.

„Už jsou mi malé.“

Na tuhle výmluvu nemůže nic říct ani moje žena.

Rory vycítí příležitost a zeptá se, jestli může jít do svého pokoje hrát videohry, na těch pár minut, než bude čas jít do školy.

„Ne,“ zadržne mu to Millicent.

Podívá se na mě pohledem raněného zvířete a já přesně vím, co to znamená. Nemůžu mu to zakázat po tom, co jsem něco dovolil jeho sestře. On to moc dobře ví. A taky vypadá přesně jako jeho matka.

„No tak běž,“ odpovím.

Na nic nečeká a je pryč.

Millicent práskne hrnkem s kávou.

Jenna se natáhne pro telefon.

Snídaně je u konce.

Než se všichni zvedneme od stolu, Millicent na mě vrhne nasušený pohled. Je to stále moje žena, v tuhle chvíli ale vypadá jako někdo úplně jiný.

Poprvé jsem ji uviděl na letišti. Bylo mi dvaadvacet a právě jsem se vracel z Kambodže, kde jsem se třemi kamarády strávil léto. Dny jsme trávili experimentováním s drogami a noci popíjením alkoholu. A nikdo z nás se za celou dobu neholil. Odlétal jsem tam jako kluk z předměstí a vrátil jsem se jako zarostlý, opálený muž s několika neuvěřitelnými historkami. Žádná z nich nebyla tak neuvěřitelná jako Millicent.

Můj první přestup na americké půdě, procházel jsem celní kontrolou a vtom jsem ji uviděl. Seděla úplně sama u jedné z odletových bran s nohama přehozenýma přes kufr. Hleděla z okna na letadla pohybující se po dráze, zrzavé vlasy svázané do nedbalého drdolu, na sobě obyčejné tričko, džíny a tenisky. Zastavil jsem se a zíral na ni.

Ten zájem, s jakým sledovala dění na ranveji.

Vypadal jsem úplně stejně, když jsem se na začátku léta vydal na letiště. Chtěl jsem cestovat, vidět Thajsko, Kambodžu a Vietnam, a svůj sen jsem si splnil. Moje cesta byla u konce a já jsem byl zpět tam, kde jsem vyrostl, i když moji rodiče už tady nebyli. Když tak nad tím přemýšlím, nebyli tady v podstatě nikdy. Alespoň ne pro mě.

Moje touha po cestování byla naplněna a já jsem ještě neměl čas přemýšlet o dalším snu. Až do té doby, než jsem potkal Millicent. Její sen se pomalu stával skutečností a já jsem chtěl být jeho součástí.

Tehdy jsem nad tím vším ještě nepřemýšlel. Přišlo to samo o něco později, když jsem se snažil jí samotné a v podstatě všem ostatním vysvětlit, proč pro mě byla tak neodolatelná.

Tenkrát jsem ale prostě jen pokračoval dál ke své odletové bráně. Po dvacetihodinovém letu a s vyhlídkou dalších hodin

strávených v letadle jsem neměl energii jít si s ní promluvit. Jen jsem ji tiše obdivoval.

Pak jsem zjistil, že čekáme na stejné letadlo. A bral to jako znamení.

Seděla u okýnka a já měl to nejhorší místo uprostřed střední řady. Stálo mě to trochu přesvědčování, flirtování s letuškou a dvacetidolarovou bankovku, abych se nakonec usadil vedle Millicent. A ona se na mě ani nepodívala.

Blížil se k nám stevard s nápojovým vozíčkem a já musel rychle přijít s nějakým plánem. Objednám si stejný drink jako ona. Někdo tak neodolatelný si nemůže objednat něco tak obyčejného jako vodu. Určitě bude chtít něco speciálního jako ananasový džus s ledem. Když si objednám to samé, vytvořím moment překvapení, jakousi symbiózu, kterou nejde ignorovat.

S ohledem na to, jak dlouho jsem tenkrát nespal, se mi tenhle plán zdál být jakž takž přijatelný. Do té doby, než Millicent stevardovu otázku ohledně nápoje s díky odmítla. Neobjednala si nic.

Zopakoval jsem to po ní, ale efekt nebyl zdaleka takový, jaký jsem očekával.

Když ale Millicent pootočila tvář k obsluze, poprvé jsem si prohlédl její oči. Ta barva mi připomněla rozlehlé zelené pláně, které jsem viděl v Kambodži. Vůbec ne tak tmavé, jak se zdají být dnes.

Stočila pohled zpět a dál zírala z okna. Já dál zíral na ni, i když jsem se marně snažil předstírat jakoukoliv jinou činnost.

V duchu jsem si nadával do idiotů a dodával si odvahy na ni promluvit.

Pak mě napadlo, že se mnou asi není něco v pořádku, že tady tak vyšiluju kvůli holce, kterou jsem nikdy předtím neviděl.

Pak jsem si připadal jako nějaký úchyl.

Tahle holka je pro mě moc hezká.

Třicet minut před přistáním jsem se rozhodl, že na ni promluším.

„Ahoj.“

Překvapeně se otočila a zadívala se na mě. „Ahoj.“

Myslím, že to byla přesně ta chvíle, kdy jsem konečně přestal zadržovat dech.

Po letech jsem se jí zeptal, proč tenkrát tak zaujatě hleděla z okna, na letišti i později v letadle. Řekla, že proto, že to byl její první let v životě. A jediná věc, o které tehdy snila, bylo bezpečné přistání.

3

Petra měla na našem seznamu číslo jedna, když už jsem ji z něho vyřadil, soustředím se na dívku na druhém řádku. Jmenuje se Naomi Georgeová a ještě jsem s ní ani nemluvil.

Večer se vydám do hotelu Lancaster, Naomi tam pracuje jako recepční. Jde o jednu z těch starodávných budov, které přezívají jen díky zašlé slávě. Hotel je obrovský a tak přehnaně honosný, že kdyby se někdo pokoušel něco takového postavit dnes, buď by ho to stálo majlant, nebo by interiér působil jako strašný kýč.

Celá vstupní hala hotelu je prosklená, což mi poskytuje bezvadný výhled na recepci. Tam stojí Naomi v hotelové uniformě, na sobě má modrou sukni a vypasované sáčko, obojí zdobené zlatým lemováním, a bílou blůzku. Má dlouhé tmavé vlasy a roztomilé pihy na nose, díky kterým vypadá mnohem mladší, než ve skutečnosti je. Naomi je sedmadvacet. Zřejmě ještě pořád musí v baru ukazovat občanku, rozhodně to ale není žádný andílek. S postupujícím večerem jsem ji několikrát viděl chovat se až příliš přátelsky k několika hostům. Vždycky jde o starší a dobře oblečené muže, kteří cestují sami. A Naomi ne vždycky opouští hotel v době, kdy končí její směna. Buď si tímhle způsobem přivydělává, nebo se využívá v sexu na jednu noc.

Z jejích příspěvků na sociálních sítích vím, že má ráda sushi a nesnáší červené maso. Na střední škole hrávala volejbal a chodila s nějakým Adamem. Teď mu ale říká kretén. Její poslední přítel se jmenoval Jason, odstěhoval se od ní před třemi měsíci a od té doby je sama. Přemýšlí, že si pořídí kočku, ale ještě si není stoprocentně

jistá. Na internetu má přes tisíc přátel, podle mého průzkumu jsou z masa a kostí jen dva. Maximálně tři.

Pořád si ještě nejsem jistý, jestli právě ona je ta pravá. Musím toho o ní zjistit víc.

Millicent už nebaví dál čekat.

Včera jsem na ni narazil v koupelně, před zrcadlem si odličovala make-up, na sobě měla džíny a tričko oznamující, že je matkou premianta navštěvujícího sedmou třídu. Jde o Jennu, ne o Roryho.

„Proč si myslíš, že se na to nehodila?“ zeptala se. Millicent ani nemusela říkat, že mluví o Petře, bylo mi to hned jasné.

„Prostě nebyla ta pravá.“

Millicent se na mě v zrcadle ani nepodívala. Krouživými pohyby si dál nanášela noční krém na obličej. „To už je druhá, o které to tvrdíš.“

„Musí to být ta pravá, to přece víš.“

Naštvaně zavřela víčko krému. Šel jsem do ložnice a zul si boty. Měl jsem dlouhý den a strašně jsem si přál, aby už byl u konce. Millicent mi to ale nedopřála. Došla za mnou do ložnice a výhružně se vedle mě postavila.

„Seš si pořád jistý, že to chceš udělat?“ zeptala se.

„Ano.“

Byl jsem příliš zaneprázdněný myšlenkami na to, že jsem se vyspal s cizí ženou, abych ukázal patřičné nadšení. Spadlo to na mě odpoledne, když jsem uviděl starší pár, bylo jim tak devadesát, vedli se za ruce a šourali se ulicí. Takoví lidé se přece nepodvádějí. Podíval jsem se nahoru na Millicent a přál jsem si, abychom tak spolu taky jednou ruku v ruce kráčeli ulicí.

Millicent si klekla u mých nohou a položila mi ruku na koleno. „Musíme to udělat.“

Zakmitala několikrát víčky, z její dlaně se do mého těla rozlilo příjemné teplo. „Máš pravdu,“ odpověděl jsem. „Musíme to udělat.“

Naklonila se a políbila mě, dlouze a vášnivě. Cítil jsem se ještě provinileji. A rozhodl jsem se udělat cokoliv, aby byla šťastná.

O necelých dvacet čtyři hodin později sedím před hotelem Lancaster. Naomi končí v práci až v jedenáct, a já nemůžu sedět na lavičce před hotelem další tři hodiny. Místo toho, abych šel domů, si dám něco k jídlu a pak si objednáme v baru drink. Je to praktické řešení, stejně nemám kam spěchat.

Vybral jsem si poloprázdný podnik, u stolků postávají většinou jen osamocení muži. Nevypadá to tu zdaleka tak luxusně jako v baru, kde jsem potkal Petru. Koktejl stojí polovinu a každý, kdo tady má na sobě oblek, si už dávno povolil kravatu. Podlaha je poškrábaná od barových stoliček a barový pult pokrývají kolečka po drincích. Tohle je místo pro alkoholiky. Místo, kde je každý příliš nalitý na to, aby se zabýval detaily.

Objednám si pivo a sleduju basebalový zápas na jedné televizní obrazovce a zpravodajství na druhé.

Dohrávka třetí směny, dva auty. Zítra bude pršet, asi, pak bude zase slunečno. Tady ve Woodview na Floridě skoro vždycky svítí sluníčko. Tady se schováte před realitou. Za hodinu můžete být u oceánu, na hřišti nebo v jednom z největších zábavních parků na světě. Vždycky si říkám, jaké máme štěstí, že žijeme právě tady, uprostřed Floridy, speciálně my, kteří bydlíme ve čtvrti Hidden Oaks. Je to takový ostrov na ostrově.

Začátek čtvrté směny, aut. Musím nějak zabít dvě hodiny do konce Naominy směny, pak se vydám po jejích stopách.

A najednou je přede mnou Lindsay.

Její tvář se na mě usmívá z jedné obrazovky.

Lindsay a její úzké hnědé oči. Přímo před sebou vidím její blond vlasy, opálenou kůži i velké bílé zuby.

Ztratila se zhruba před rokem. Celý týden se její obličej objevoval na televizích obrazovkách a pak upadla v zapomnění. Neměla žádnou blízkou rodinu, nikoho, kdo by se po ní snažil pátrat

na vlastní pěst. Lindsay totiž nebyla případ uneseného dítěte, nebyla bezmocná. Šlo o dospělou ženu, na kterou svět zapomněl za méně než sedm dní. Já ne. Pořád si pamatuju její smích. Byl tak nakažlivý, že mě pokaždé přinutil smát se s ní. Když jsem ji tam tak znovu viděl, uvědomil jsem si, jak moc jsem ji měl rád.

4

S Lindsay jsem poprvé mluvil, když jsem ji potkal na výšlapu. Jednoho sobotního rána jsem ji sledoval až do kopcovité oblasti hned za městem. Každý jsme vystartovali z opačné strany stezky a zhruba za hodinu jsme se potkali někde uprostřed.

Když mě uviděla, pokynula hlavou a pozdravila mě stylem, který nijak neevokoval další konverzaci. Zamával jsem na ni a zahlaholil na pozdrav. Trochu zděšeně se na mě podívala, a tak jsem jí podal svůj mobil, abych se představil.

Promiň, asi jsem tě vylekal. Jmenuji se Tobias. A jsem neslyšící.

S potěšením jsem sledoval, jak napětí v jejím postoji povolilo.

Představila se, chvíli jsme si povídali a pak se spolu posadili, abychom doplnili tekutiny. Sáhla do kapsy a nabídla mi svůj doping – plastová brčka naplněná šumivým práškem, Pixy Stix. Měla jich plnou hrst.

Protočila panenky a se smíchem dodala: „Strašný, já vím. Kdo jí cukr při běhání po kopcích, že? Ale já to prostě miluju.“

Já taky.

Byla to pravda. Nejedl jsem sice ty zatracené šuměnky od základní školy, ale vždycky jsem je miloval.

Rozpovídala se o sobě, o své práci, o domě, ve kterém bydlela, o svých koníčcích. Všechno jsem to už dávno věděl. Na oplátku

jsem jí pověděl svůj příběh. Stejný, jaký jsem vyprávěl všem těm předchodím. Slunce se pomalu vyšplhalo vysoko na oblohu, a tak jsme se rozhodli dokončit výšlap společně. Skoro celou zpáteční cestu jsme šli mlčky a moc se mi to líbilo. Můj život byl totiž všechno, jen ne tichý.

Odmítla mé pozvání na oběd, ale dala mi na sebe telefonní číslo. Já jí dal to, které používám, když právě žiju v kůži Tobiasi.

První její esemeska přišla jen pár dní po našem setkání. Musel jsem se v duchu usmát.

Jsem ráda, že jsme na sebe minulý týden narazili. Doufám, že se zase někde v terénu potkáme.

Samozřejmě, že jsme se potkali.

Druhé setkání proběhlo na jiné stezce, trochu severněji nedaleko Indian Lake State Forest. Znovu s sebou měla ty šuměnky, já přinesl deku. Pauzu jsme si udělali v místě, kde žhnoucí slunce zastínilo několik stromů. Usmál jsem se na ni a najednou pocítil, jak je to všechno skutečné.

„Jsi opravdu roztomilý,“ řekla.

Ne, to ty jsi roztomilá.

O několik dní později od ní přišla další zpráva, tu už jsem ale ignoroval. S Millicent jsme se totiž shodli, že Lindsay je ta pravá.

Teď, o rok později, je Lindsayina tvář zpátky na televizní obrazovce. Našli ji.

Z baru se vydám rovnou domů. Na schodech před domem sedí Millicent. Ještě pořád má na sobě kostýmek, který nosí do práce. Lakované kožené lodičky přesně kopírují odstín její kůže. Říká, že jí tyhle boty prodlužují nohy a já nemůžu než tiše souhlasit. Vždycky si všimnu, když je má na sobě. A to dokonce i v tuhle napjatou chvíli.

Celý den jsem pracoval a pak až do večera sledoval Naomi napaný za volantem auta, nutně bych si potřeboval dát sprchu. Millicent ale nezajímá můj nevábný odér, ani se nepohne, když si vedle ní sednu. Než si rozmyslím, co chci říct, sama začne.

„Nic se neděje.“

„Seš si jistá?“ ptám se.

„Samozřejmě, že jsem.“

Netuším, jestli je to pravda. Měli jsme se o Lindsay postarat společně, ale prostě to tenkrát nevyšlo.

„Já prostě nerozumím, jak se to...“

„Nic se neděje,“ zopakuje rázně. Mlčky prstem zamíří na druhé patro našeho domu. Děti už přišly ze školy. Chci se ještě na něco zeptat, ale nemůžu.

„S tou další bychom měli chvíli počkat,“ řeknu. „Neměli bychom teď nic dalšího podnikat.“

Millicent neodpoví.

„Millicent?“

„Já jsem tě slyšela.“

Chci se jí zeptat, jestli to znamená, že se mnou souhlasí. Souhlasí, ale vůbec se jí to nelíbí. Je naštvaná, že Lindsay je znovu na scéně. Zrovna ve chvíli, kdy jsme si už naplánovali další. Millicent se chová jako závislá.

A není v tom sama.

Když jsem potkal Millicent v tom letadle, nebyla to láska na první pohled. Ne z její strany. Neměla vůbec zájem. Poté, co mi odpověděla na pozdrav, stočila svůj pohled zpět k oknu a pokračovala v hypnotizování mraků. Já jsem potupně zabořil hlavu do opěradla, zavřel oči a nadával si do slabochů, co neumějí nahodit obyčejnou konverzaci.

„Haló.“

Znovu jsem se probral k životu.

Hleděla na mě, zelené oči dokořán, nakrabacené čelo.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

Pokýval jsem hlavou na souhlas.

„Jste si jistý?“

„Jsem. Nerozumím, proč se...“

„Protože mlátíte hlavou do opěradla tak, že nadskakuje celé sedadlo, proto.“

Vůbec jsem si neuvědomil, že něco takového dělám. Myslel jsem si, že sám sobě nadávám jen tak v duchu. „Omlouvám se.“

„Takže jste v pořádku?“

Probral jsem se natolik, že jsem nechtěl promarnit šanci promluvit si s někým, koho jsem už několik hodin bez mrknutí sledoval.

Usmál jsem se. „Jsem v pořádku, opravdu, jen jsem...“

„Sebemrškačství. Já to dělám taky.“

„Vážně? Proč?“

Pokrčila rameny. „Z různých důvodů.“

Pocítil jsem nutnost vědět, proč by zrovna tahle dívka tloukla frustrovaně hlavou do zdi. Letadlo se ale chystalo k přistání a už jsem na to neměl čas. „Řekněte mi aspoň jeden důvod,“ prosil jsem ji.

Zatvářila se tajemně a moji nedočkavost ještě nabudila tím, že si položila ukazováček na rty. Znovu jsem se usmál, spokojený, že jsem konečně vzbudil její pozornost.

Když se letadlo s rámusem zastavilo, odpověděla mi na otázku.

„Kretění,“ řekla. „Kretění, kteří mi v letadle nedají pokoj, když jim musí být nad slunce jasné, že nemám zájem.“

Než jsem se stačil pořádně rozmyslet, co její věta vlastně znamenala, vypadlo ze mě: „Můžu vás před takovýma chránit.“

Užasle na mě hleděla. Když si uvědomila, že to myslím smrtelně vážně, hlasitě se rozesmála.

Když jsem si uvědomil, proč se vlastně smála, začal jsem se smát taky.

Než jsme společně došli k pojízdnému pásu se zavazadly, už jsme znali svá jména a vyměnili si telefonní čísla.

Tam na mě vážně pohlédla a zeptala se: „Jak?“

„Co jak?“

„Jak byste mě chtěl chránit před těmi kretény v letadle?“

„Posadil bych je do prostředních sedadel vedle tlustých lidí a řezal je do ruky letáky s pokyny nouzového přistání, s okraji ostrými jako břitva.“

Znovu se zasmála, mnohem déle a srdečněji než předtím. Její smích mě ještě pořád neomrzela.

Tuhle konverzaci jsme si i po letech rádi připomínali. K prvním společným Vánocům jsem jí například nadělal obrovskou krabici od televize, pěkně zabalenou v dárkovém papíru s velkou mašlí. Uvnitř byl jen informační leták z letadla.

Každé další Vánoce jsme se předháněli, kdo přijde s nápaditějším odkazem na náš soukromý vtípek. Jednou jsem jí například zabalil pod stromeček záchrannou vestu, která bývá připevněná pod sedadlem. Ona další rok nazdobila stromeček kyslíkovými maskami.

Pokaždé, když se posadím v letadle a můj pohled padne na kapsu s letáky a časopisy na sedadle přede mnou, musím se usmát.

Nejpodivnější na tom je, že kdybych měl vystihnout přesný moment, kdy se všechno dalo do pohybu a my se s Millicent dostali tam, kde teď jsme, byla by to právě ta malá řezná rána od papíru.

Rorymu bylo tenkrát osm, nikdy nebyl v kolektivu příliš oblíbený, pár kamarádů ale vždycky měl. Jeden z nich se jmenoval Hunter a ten Roryho schválně rýznul do prstu. Hádali se tehdy spolu, který ze superhrdinů je ten nesilnější, Hunter se našel a dílo bylo dokonáno. Rory krvácel z ohybu mezi palcem a ukazovákem pravé ruky. A bolest to byla tak velká, že se rozbrečel.

Pro Huntera si do školy museli přijít rodiče a Rory dostal od školního lékaře náplast a lízátko bez cukru, které velkou mírou přispělo k tomu, že si na svůj úraz za pár minut ani nevzpomněl.

Tu noc, když děti konečně usnuly ve svých pokojích, jsme se s Millicent bavili o Roryho incidentu. Leželi jsme v posteli, ona právě zaklapla svůj laptop a já ve stejnou chvíli vypnul televizi.

Školní rok právě začal a Millicentino opálení ještě nevybledlo. Nikdy nehrála tenis, ale ráda plavala.

Millicent uchopila do dlaní mou ruku a jemně masíroval kůži v ohybu mezi palcem a ukazováčkem.

„Už ses v tomhle místě někdy pořezala?“

„Ne, ty jo?“

„Jo. Bolí to jako čert.“

„Jak se to stalo?“

„To Holly.“

O Holly jsem toho věděl hrozně málo. Millicent o své starší sestře téměř nemluvila. „To ona tě pořezala?“ zeptal jsem se.

„Jako malé holky jsme jednou vyráběly koláž z věcí, které jsme měly rády, vystříhovaly jsme si je z časopisů a lepily na velký bílý výkres. Obě jsme se tenkrát natáhly pro stejný kousek papíru a...“ pokrčila rameny, „já jsem se pořezala“.

„Křičela jsi?“

„To už si nepamatuju. Ale plakala jsem určitě.“

Pohlídl jsem ji po ruce a políbil lehce tu dávno zahojenou jizvu. „Jaké to byly oblíbené věci?“ zeptal jsem se.

„Cože?“

„Říkala jsi, že jste si vystříhovaly z časopisů oblíbené věci. Jaké to byly?“

„Ne, ne, ne,“ řekla, stáhla svoji dlaň zpět a cvakla vypínačem lampy stojící na nočním stolku. „Z tohohle příběhu další vyřinutou vánoční tradici nevytvoríš.“

„Tobě se naše vánoční tradice nelíbí?“

„Miluju je. Ale myslím, že další už nepotřebujeme.“

Věděl jsem, že ne. Jen jsem se snažil vyhnout tématu Holly. Věděl jsem, že o ní Millicent nerada mluví. To proto jsem se raději zeptal, co to vlastně tenkrát z těch časopisů vystříhovaly.

Měl jsem se raději zeptat na Holly.

5

Lindsay je hlavní zprávou večera. Ve skutečnosti je jediná, kterou se podařilo najít. Překvapením i pro mě je ale místo, kde bylo její tělo nalezeno.

Když jsem ji viděl naposledy, byli jsme někde uprostřed hlubokých lesů. Vzali jsme ji s Millicent k bažinám nedaleko přírodní rezervace, doufali jsme, že její tělo najde divoká zvěř mnohem dříve než nějaký náhodný kolemjdoucí. Lindsay byla tehdy ještě naživu, měli jsme ji zabít společně. Takový byl plán.

Takový byl smysl toho všeho.

Bohužel se tak nestalo, a to kvůli Jenně. Obě děti měly strávit večer se svými kamarády, Rory hrál videohry u svého spolužáka a Jennu jsme vysadili u sousedky spolu s dalšími dvanáctiletými puberťáčkami, kde měla strávit celou noc.

Když začal Millicentin mobil vyzvánět kočičím mňoukáním, bylo nám oběma jasné, že volá Jenna. Millicent telefon zvedla dřív, než se ozval další kočičí nárek.

„Co se děje, Jenno?“

Pozoroval jsem Millicentin obličej a srdce mi tlouklo jako splašené.

Lindsay mezitím ležela na zemi, opálená stehna rozhozená do stran. Droga, kterou jsme ji omámili, pomalu přestávala účinkovat. Začínala se probírat.

„Miláčku, můžeš dát telefon paní Sheehanové?“ řekla Millicent.

Když znovu promluvila, její hlas zněl úplně jinak. „Rozumím. Mockerát děkuji. Za chvíli jsem tam.“ Ukončila hovor.

„Co se...“

„Jenně se udělalo špatně. Střevní chřipka nebo možná otrava jídlem. Zvrací v koupelně dobrou půlhodinu.“ Než jsem stačil něco říct, sama se rozhodla. „Pojedu za ní.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, já pojedu.“

Millicent neprotestovala. Podívala se na Lindsay a potom na mě. „Ale...“

„Já pojedu,“ řekl jsem. „Vyzvednu Jennu a zavezu ji domů.“

„Já se o ni postarám.“ Millicent se podívala dolů na Lindsay. Nemluvila o naší dceři.

„To je mi jasné.“ Nikdy jsem o tom nepochyboval. Jen jsem byl zklamaný, že u toho nebudu.

Když jsem dorazil k Sheehanům, Jenna ještě pořád zvracela. Po cestě domů jsem musel zastavovat ještě dvakrát. Byl jsem s ní vzhůru skoro celou noc.

Millicent se vrátila těsně před svítáním. Neptal jsem se jí, kam ukryla Lindsayino tělo, prostě jsem předpokládal, že ji zahrabala někde, kde ji nikdo nenajde. Vůbec jsem netušil, že ji ukryla v pokoji s číslem osmnáct motelu *Moonlite Inn*.

Motel zavřeli před dvaceti lety, když byla otevřená nová dálnice. Budova byla opuštěná, ponechaná napospas krysám a narkomanům. Nikdo si jí nevšímal, protože kolem už nikdo neprojížděl. Lindsay tam našla parta pubertáků, kteří zavolali policii.

Šlo o jednoduché jednopatrové stavení, do pokojů se vcházelo z obou stran. Pokoj číslo osmnáct se nacházel v zadním rohu, z cesty byl jen těžko viditelný. Díval jsem se na letecké záběry v televizi a představoval si Millicent, jak parkuje u zadní části motelu, vystupuje z auta a otevírá kufr.

Představoval jsem si, jak táhne Lindsay k motelu.

Premýšlel jsem, jestli je vůbec tak silná. Lindsay nebyla právě perličko, měla svaly ze všech těch sportů, co dělala. Možná ji tam Millicent na něčem dovezla. Na nějakém vozíku nebo něčem podobném. To zní jako Millicent.

Reportér v televizi je mladý a působí seriózně. Jeho projev je profesionální. Říká, že Lindsayino tělo bylo zabaleno v plastovém obalu a uloženo ve skříni. Skupinka náctiletých ji našla jen proto, že zde popíjela a hrála si na schovávanou. Netuším, jak dlouho v té skříni byla zavřená. Reportér ale říká, že tělo bylo identifikováno jen podle chrupu. Otisky nebylo možné provést, mrtvola totiž neměla bříška prstů. Na výsledky testů DNA se stále čeká.

Raději si ani nechci představovat, jak tohle všechno mohla Millicent udělat, a to úplně sama. Zároveň je to to jediné, co si představit dokážu.

V hlavě se mi střídají obrázky přesně jako v televizních zprávách. Lindsayin usmívající se obličej. Její bílé zuby. Moje žena odstraňující kůži z jejích prstů. Táhnoucí Lindsayino mrtvé tělo do hotelového pokoje a ukrývající ho ve skříni. Scény se mi míhají před očima, celý den, celou noc. Nemůžu usnout.

Millicent se ale chová úplně normálně. Vypadá naprosto stejně jako dřív, když se vrátí z práce, chystá k večeři salát, odličuje si před zrcadlem make-up, pracuje na počítači, pak ho vypne a jde spát. Vůbec nevím, jestli sleduje zprávy, ale pokud ano, nedá to na sobě znát. Stokrát se jí snažím zeptat, jak se sakra Lindsay dostala do toho motelu.

Nakonec to ale neudělám. Protože prostě nechápu, proč se na to musím ptát. Proč mi to sama neřekla.

Další den mi volá uprostřed odpolední lekce tenisu. Už se skoro neudržím, chci se zeptat, jestli toho náhodou není víc, co nevím.

„Nezapomeň,“ říká. „Večer jdeme na večeři s Prestonovými.“

„Vím o tom,“ zalžu.

Samozřejmě, že jsem na to zapomněl. Millicent to dobře ví, proto mi volá. Řekne mi název restaurace, aniž bych se zeptal.

„V sedm hodin,“ připomene ještě.

„Potkáme se tam.“

* * *

Andy a Tristě Prestonovým pomohla jejich dům koupit Millicent. I když je Andy o pár let starší než já, znám ho odjakživa. Vyrostli jsme oba v Hidden Oaks, chodili jsme do stejné školy a naši rodiče se často navštěvovali. Teď pracuje v softwarové firmě a vydělává tolik, že by mohl brát lekce tenisu každý den. On to ale nedělá, proto má takové břicho.

Jeho žena ovšem na tenis chodí. Trénuje se mnou dvakrát týdně. Taky vyrostla v okolí, pochází ale z jiné části Woodview než my dva. Trista pracuje v galerii umění a společně se svým manželem vydělává dvakrát víc než já s Millicent.

Millicent má jasnou představu o tom, kolik peněz každý z jejich klientů nosí domů. U většiny je to podstatně víc než v naší rodině. A já musím přiznat, že mě to rozčiluje mnohem víc než ji. Millicent si myslí, že je to proto, že ona vydělává víc než já. Tak to ale není. Je to proto, že Andy vydělává víc než já. To jí ale samozřejmě nepřiznám. Není z Oaks a vůbec by neporozuměla tomu, jaké to je tady vyrůstat a pak si tady najít práci.

Večeříme v luxusní restauraci, kde si každý host objednává salát, kuře nebo lososa a k tomu červené víno. Andy a Trista už v sobě mají celou lahev. Millicent toho moc nevypije a doslova nenávidí, když piju já. Proto se v její přítomnosti držím na uzdě.

„Já ti tak závidím,“ říká mi Trista. „Taky bych chtěla pracovat celý den venku. Miluju tenis.“

Andy se zasměje. Má rudé tváře. „Vždyť přece pracuješ v galerii, to je skoro to samé.“

„Být celý den venku a pracovat venku jsou dvě různé věci,“ odpovím. „Já bych taky mnohem radši seděl celý den na pláži a nic nedělal.“

Trista uvažně nakrčí nos. „Myslím, že by tě to nebavilo, jen se tak povalovat. Já bych mnohem raději dělala něco užitečného.“

Chtěl bych jí říct, že mezi vyučováním tenisu a chozením na lekce je velký rozdíl. Když jsem v práci, čerstvý vzduch je asi ta

poslední věc, na kterou myslím. Místo toho se snažím přinutit k pohybu lenochy, kteří by mnohem radši hleděli do mobilu, leželi u televize, pili pivo a jedli pizzu. Stačily by mi prsty jedné ruky, abych spočítal, kolik lidí za mnou chodí proto, že skutečně mají rádi tenis, nebo se jen chtějí udržet ve formě. Jedním z nich je Trista. Nejde jí ani tak o tenis, spíš o to, aby dobře vypadala.

Jsem ale zticha a neřeknu nic. To přece kamarádi dělají. Neupozorňují na chyby ostatních, když se jich na to nikdo neptá.

Hovor se stočí k Andyho práci a já trochu vypnu, hlasy slyším jakoby zpovzdálí. Zcela jasně se mi totiž do uší zařezávají zvuky nože, kterým Millicent krájí grilované kuře. Pokaždé, když ostrí zaskřípe po porcelánu, vidím ji, jak zabíjí Lindsayy.

„Pozornost,“ říká Andy. „To je ta jediná věc, o co softwarovým firmám jde. Jak mohou upoutat tvoji pozornost a udržet si ji. Jak tě můžou udržet před počítačem celý den?“

Protočím panenky. Když se Andy napije, má tendence lidi poučovat.

„No tak,“ hlaholí. „Odpověz mi. Co tě drží celý den u počítače?“

„Videa s koťátky,“ odpovím.

Trista se zasměje.

„Nedělej ze sebe pitomce,“ nenechá se odbýt.

„Sex,“ odpoví za mě Millicent. „Sex nebo násilí.“

„Nebo obojí,“ doplním ji.

„Ve skutečnosti nejde o sex,“ vysvětlí nám Andy. „Co je důležité, je příslib sexu. Nebo násilí. Nebo obojího. A nějaký příběh, příběhy lidi milují. Nemusí být vůbec skutečný, klidně i naprostá blbost. Lidi prostě zajímá, co se stane dál.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zeptá se Millicent.

Zasměje se a prstem ve vzduchu nakreslí pomyslný kroužek. „Sex a násilí.“

„To platí úplně všude. Dokonce i televizní zprávy jsou založené na sexu a násilí,“ řeknu.

„Celý svět se zajímá jen o sex a násilí,“ přitaká Andy. Prstem znovu vykreslí kruh a otočí se ke mně. „Ty to víš nejlíp, jsi přece odsud.“

„Ano vím.“ Naše čtvrt' je oficiálně jednou z nejbezpečnějších v celém státě. To proto, že všechno násilí se tu odehrává za zavřenými dveřmi.

„Já to vím taky,“ řekne Trista směrem ke svému manželovi. „Woodview se v tomhle moc neliší.“

Ale liší. Andy se s ní jen nechce dohadovat. Místo toho se k ní nakloní a krátce ji políbí na rty. Když se jejich ústa spojí, Trista ho jemně pohladí po tváři.

Otřesu se závistí.

Závidím jim lehkost, s jakou si povídají. Závidím jim tu prázdnou lahev od vína i tu krátkou předeheru a sex, který bude večer následovat.

„Myslím, že to všichni chápeme,“ uzavřu raději téma.

Andy na mě mrkne a já rychle stočím pohled na Millicent. Ta upřeně hledí na zbytek kuřete na talíři. Podle ní jsou veřejné projevy náklonnosti nechutné.

Ve chvíli, kdy číšník přinese účet, se Millicent i Trista zvednou a odejdou společně na toalety. Andy skočí po účtence dřív, než se k ní dostanu já.

„Ani se nesnaž. Platím já,“ řekne a kontroluje vypsané položky. „Vás je radost zvát na večere, když nic nepijete.“

Pokrčím rameny. „Moc toho nevypijeme, no.“

Andy zavrtí hlavou a usměje se.

„Co ti na tom vadí?“ ptám se.

„Kdybych kdysi jen tušil, jaký z tebe vyroste nudný patron, donutil bych tě v té Kambodži zůstat mnohem dýl.“

Znovu obrátím oči v sloup. „Teď ze sebe děláš pitomce ty,“ odpovím mu.

„Od toho jsem tady.“

Než stihnu znovu reagovat, naše manželky se vrátí ke stolu a my přestaneme mluvit o pití. A taky o tom, kdo zaplatí účet.

Na parkovišti se rozloučíme, s Tristou se uvidím na její další lekci tenisu. Andy už poněkolkáté slibuje, že brzy začne trénovat taky. Trista za jeho zády udělá obličej a zasměje se. Oba nastoupí do auta a odjedou. Zůstanu s Millicent na parkovišti sám.

Otočí se ke mně, ozářená pouličním osvětlením najednou vypadá staře a unaveně. „Jsi v pořádku?“ zeptá se mě.

Pokrčím rameny. „Jsem v pohodě.“ Nic jiného mi nezbyvá.

„Zbytečně si děláš starosti,“ řekne a očima bloudí po zaparkovaných vozech. „Všechno je, jak má být.“

„To doufám.“

„Věř mi.“ Millicent vklouzne svou rukou do mé dlaně a povzbudivě ji stiskne.

Přikývnu a nasednu do svého auta, domů se ale nevydám. Místo toho jedu k hotelu Lancaster.

Naomi stojí na svém místě za hotelovou recepcí. Tmavé vlasy jí splývají na ramena. Trochu si oddechnu, když ji tady najdu, usmívající se na příchozí hosty a pravděpodobně stále provozující své nekalé aktivity. Nevím, proč by se jí mělo něco stát, když jsme se s Millicent jasně domluvili, že s tím na chvíli přestaneme. Kontrolovat dneska Naomi vůbec nedává smysl, stejně jsem to ale udělal.

Není to poprvé, co se chovám jako blázen. Od té doby, co naši Lindsayino tělo, skoro vůbec nespím. Probouzím se uprostřed noci s tlukoucím srdcem a většinou za to může nějaká hloupost. Zamknul jsem dveře? Zaplatil jsem všechny složenky? Udělal jsem všechno pro to, aby nám nevyhořel dům, nebo nám jej nezabavila banka, nebo abych nenarazil někam autem, protože jsem si zapomněl nechat zkontrolovat brzdy?

Všechny tyhle detaily musím pořád dokola kontrolovat, abych přestal myslet na Lindsay. A na to, že teď už jí nemám jak pomoci.

6

V sobotu ráno má Jenna fotbalový zápas. Jedu s ní sám, protože Millicent musí pracovat. Sobota je u nás doma nejvytíženějším dnem. Nejenže se většinou konají prohlídky domů, všichni se také najednou chtějí naučit hrát tenis a obě naše děti mají své aktivity. Střídáme se s Millicent v jejich doprovázení už nějakou dobu. Naposledy jsme společně jako rodina byli v sobotu někdy před více než rokem, když byl Rory ve finále golfového turnaje. Golf hraje i dneska – vysadil jsem ho u golfového hřiště ráno ještě před Jenniným zápasem. Hraje ho proto, že nechce hrát tenis. A mně to vadí přespěně tak moc, jak to měl Rory v plánu.

Jenna není takový rebel. Nesnaží se se mnou za každou cenu nesouhlasit. Dělá věci proto, že ji baví, ne proto, aby mě naštvala. A to na ní miluju. Taky se často usmívá, já se pak usmívám na ni a koupím jí všechno, co si jen přeje. Ještě pořád si myslím, že to z její strany není čisté zneužívání, už teď z toho ale mám strach.

Nemám rád fotbal. Pravidla jsem se naučil jen chvíli po tom, co Jenna začala s tréninkem. Nejsem schopný jí radit, říct jí, co dělat a jak se zlepšit, jak bych to dokázal při tenise. Jako zázrakem stojím v brance, přinejmenším tedy vím, že jejím úkolem je snažit se nedostat gól. Nezbyvá mi nic jiného než ji hlasitě povzbuzovat.

„Do toho!“

„Paráda!“

„Nedej se!“

Často přemýšlím, jestli ji tím před ostatními neztrapňuju. Asi jo, ale dělat to nepřestanu. Jinak bych musel její hru sledovat potichu.

To mi přijde kruté, tak budu raději trapný. Když se jí podaří zablokovat míč a zachránit tak bod, křičím jako smyslů zbavený. Usmívá se, ale rukou mi naznačuje, abych ztichl. V takových chvílích nemyslím na nic jiného než na svou dceru a fotbal.

A přesně v tu chvíli mi Millicent pošle zprávu.

Nedělej si starosti.

To je celé.

Na hřišti je plno křiku, soupeř se snaží skórovat a Jenna musí znovu odrazit míč. Tentokrát se jí to ale nepodaří.

Zklamaně se ke mně otočí zády a ruce si dá v bok. Chtěl bych jí říct, že to nevadí, že každý děláme chyby. Vím ale, že to je přesně to, co teď nepotřebuje slyšet. Dělalí to tak všichni rodiče a všechny děti to nenávidí. Já jsem to taky nenáviděl.

Jenna se dívá do země, přiběhne k ní její spoluhráčka, poplácá ji po rameni a něco řekne. Jenna jen přikývne a usměje se. Přemýšlím, co jí tak ta holka mohla říct. Určitě to samé, co bych jí řekl já, pro ni to ale znamená mnohem víc.

Hra pokračuje. Já se podívám zpět na svůj telefon, další zpráva od Millicent už tam ale není.

Rychle si vyhledám aktuální zpravodajství a zalapám po dechu.

Lékařský posudek v případě úmrtí Lindsay uvádí, že byla mrtvá jen pár týdnů.

Millicent ji někde držela naživu skoro celý rok.

Mám hroznou potřebu někam se rozběhnout. Nevím ale kam. Nevím ani, co bych tam dělal. Prostě se mi chce běžet.

Nemůžu tady ale Jennu nechat samotnou, na fotbalovém zápase, kde jí nikdo jiný nefandí. Nemůžu ji opustit. Ji ani svého syna.

Když fotbal skončí, vyzvednu Roryho z golfu a společně se vydáme na tradiční sobotní pizzu a zmrzlinu. Dneska mi dá ale zabrat

nedat na sobě nic znát. Samozřejmě si toho oba všimnou, jsou to přece moje děti, potkávají mě každý den a moc dobře poznají, když něco není v pořádku. Co si asi tak myslí o Millicent? Ta na sobě nikdy nedá znát, že se něco děje. Poslední rok se chovala neuvěřitelně klidně. A zhruba před měsícem mi oznámila, že našla další naši oběť.

Všechno do sebe zapadá. Další ženu začala hledat až poté, co zavraždila Lindsay.

Mně osobně poslední rok splývá v jednu velkou šmouhu plnou práce, vyzvedávání dětí, dohadování se nad placením účtů a umýváním auta. Nic zásadního se nestalo – nic, co bych si třeba za dvacet nebo třicet let vybavil. Jenna se s fotbalovým týmem málem dostala do finále, nakonec ale prohráli. Millicent se dařilo v práci. Benzín šel nahoru a zase dolů, proběhly místní volby a já si musel najít novou čistírnu, protože tu starou zavřeli.

Možná tu čistírnu zavřeli před dvěma lety, už mi to splývá.

Celou tu dobu Millicent držela Lindsay někde zavřenou.

Hlavou se mi zase honí obrázky, od těch nepříjemných až po ty vyloženě nechutné. Představuju si věci, které jsem slyšel ve zprávách. Představuju si ženy, které se někdy podaří najít vězněné nějakým šíleným chlapem. Ještě nikdy jsem neslyšel, že by něčeho takového byla schopná žena. Něco takového bych nedovedl udělat ani já, a to jsem chlap.

Zavezu děti domů a vydám se k domu, který dnes Millicent předvádí. Nachází se jen pár bloků od toho našeho, zabere mi to jen pár minut. Venku stojí další dvě auta, jedno je Millicent, druhé zřejmě nějakého ze zájemců o dům.

Vypnu motor a čekám.

Za dvacet minut vyjde před dům s dvojicí mnohem mladší, než jsme my dva. Muž se usmívá a žena vypadá dost nejistě. Millicent si s nimi podá ruku a v tu chvíli mě koutkem oka zahlédne. Nicméně pokračuje dál v hovoru.

Mladý pár se vydá ke svému autu a Millicent stále stojí před domem a pozoruje, jak odjíždějí. Dnes je celá v tmavě modré, úzkou